

Arrest

nr. 154 748 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 april 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 07.05.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift¹ niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij zich beroept op artikel 2 van de voornoemde wet.

Na een theoretisch betoog betreffende de motiveringsplicht, stelt de verzoekende partij onder meer dat zij ernstig ziek is en op 30 april 2012 een aanvraag heeft ingediend, die onterecht onontvankelijk werd verklaard. Zij meent dat aan alle voorwaarden voor de ontvankelijkheid was voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Zij wijst er op dat de verwerende partij enkel stelt dat haar gezondheidstoestand niet kritiek is, maar hiernaar geen onderzoek heeft verricht, dat immers uit de bijgebrachte attesten wel duidelijk blijkt dat zij ernstig ziek is en dat deze ziekte een bedreiging vormt voor haar leven indien deze niet behandeld wordt, dat uit de attesten blijkt dat zij een medische aandoening heeft die een ernstige bedreiging voor haar leven vormt indien deze niet correct behandeld wordt, dat er dan ook geen twijfel over kan bestaan dat zij een medische aandoening heeft waarvoor zij een permanente behandeling nodig heeft. De verzoekende partij argumenteert dat uit de bijgebrachte

medische attesten duidelijk blijkt dat zij nog in behandeling is en dat zij steeds medische verzorging nodig heeft, dat dan ook geen twijfel kan bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is. Zij stelt dat het gezien haar medische toestand onmogelijk is om terug te keren naar haar herkomstland aangezien zij daar, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging, dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat zij het land dient te verlaten terwijl zij nog wel degelijk medische problemen heeft en de verwerende partij geen inspanning heeft geleverd om dit te onderzoeken. Zij benadrukt nogmaals dat er geen twijfel kan bestaan dat zij een medische aandoening heeft waarvoor een permanente, adequate behandeling nodig is, dat dit overigens niet wordt ontkend door de verwerende partij doch dat zij enkel stelt dat de aandoening niet levensbedreigend is. Zij wijst er nog op dat in haar land van herkomst de problemen zullen toenemen en er wel degelijk gevaar is voor haar leven indien zij geen behandeling krijgt. Zij vervolgt dat het in haar thuisland niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening, doch dat de verwerende partij geen enkel daadwerkelijk bewijs bijbrengt dat zij in haar herkomstland adequaat zou kunnen behandeld worden.

Verder betoogt de verzoekende partij nog dat zij niet beschikt over enig inkomen, dat zij geen familie meer heeft waar zij terecht zou kunnen en zij gezien haar leeftijd en medische toestand niet in de mogelijkheid is om te werken, dat de verwerende partij hiernaar onvoldoende onderzoek heeft gevoerd en de bestreden beslissing lichtzinnig heeft gemotiveerd, dat indien zij dient terug te keren, zij geen beroep kan doen op familie en zij geen toegang heeft tot de noodzakelijk medische hulpverlening, dat zij hiervoor niet de financiële middelen heeft en de verwerende partij niet aantoont dat zij aanspraak zou kunnen maken op gratis hulpverlening, dat hier geen enkel onderzoek werd naar gevoerd.

Concluderend stelt de verzoekende partij onder meer dat de verwerende partij geen enkele inspanning gedaan heeft om te onderzoeken of zij daadwerkelijk enige hulpverlening kan genieten in haar land van herkomst en hoe ernstig haar ziekte nu wel degelijk is.

3.2. De verwerende partij stelt in haar verweernota dat toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van die bepaling. Zij wijst er in het bijzonder op dat de ambtenaar-geneesheer tot het besluit komt dat uit het medische dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Zij vervolgt dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) de graad van ernst, bepaald door artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritiek gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte, dat dit oordeel overeen stemt met de rechtspraak van het EHRM. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij deze beoordeling nergens in het middel op concrete wijze tracht te weerleggen, dat enkel herhaaldelijk wordt beweerd dat zij wel ernstig ziek is, zonder dat zij daarmee de onwettigheid van de bestreden beslissing aantoont. De verwerende partij verwijst nog naar en citeert uit artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet en meent dat de verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat de beoordeling door de arts-adviseur kennelijk onredelijk zou zijn. Met betrekking tot haar financiële situatie beperkt de verzoekende partij zich, volgens de verwerende partij, tot algemene beweringen die zij op generlei wijze staft noch hiervoor een bewijs aanbrengt. Ten slotte stelt de verwerende partij dat het thans bijgebrachte medische attest niet werd voorgelegd aan het bestuur en dus niet in de bestreden beslissing kon worden betrokken.

3.3. De verzoekende partij ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing zodat zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht..

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het standaard medisch getuigschrift van 13 april 2012, waarnaar in het medisch advies van de arts-adviseur van 7 mei 2012 verwezen wordt, blijkt dat de arts van de verzoekende partij onder meer stelde dat de verzoekende partij depressief is en

alsook dat zij een medicamenteuze behandeling volgt sedert vijf jaar en dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling 'levenslang' is.

3.5. *In casu* verklaart de verwerende partij de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet op grond dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van voormelde bepaling die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 7 mei 2012 opstelde met betrekking tot de medische problematiek. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 30.04.2012.

Kennelijk laat dit dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.04.2012, blijkt dat de beschreven symptomatologie niet wijst op een aandoening die van directe levensbedreigende aard is.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partij overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard *"indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"*.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd door *"(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM, die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, is er wel een

zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 2006, dat artikel 9ter in de vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl.St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34*), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, §1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

3.6. Aangaande de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of de ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.05.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Uit het hierboven vermeld advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat enkel werd nagegaan of er een aandoening bestaat die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Uit dit advies en uit de bestreden beslissing blijkt dat niet afzonderlijk werd onderzocht of de ziekte een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan evenwel niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt, hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

3.6. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel en de overige middelen dringt zich bijgevolg niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER